

ת"פ 45061/05/15 - מדינת ישראל נגד פבל דשקוב - בעצמו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 45061-05-15 מדינת ישראל נ' דשקוב

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה מרשק מרום
מדינת ישראל - באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד
ינאי גורני

המאשימה

נגד

פבל דשקוב - בעצמו וע"י עו"ד מססה

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן שגובש בהסדר טיעון, לאחר שנשמעו חלק מעדי התביעה, בשתי עבירות של **חבלה חמורה** לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [להלן: "חוק העונשין"], **הפקרה אחרי פגיעה** לפי סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] [להלן: "פקודת התעבורה"], ו**שיבוש מהלכי משפט** לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 19.3.12 בסמוך לשעה 17:00, נטל הנאשם בביתו בנתניה תרופה המכילה אוקסיקונטין, שהינו סם מסוכן לפי פקודת הסמים, מבלי שהיה בידו מרשם רופא לנטילת התרופה.

בהמשך, בשעה 17:40 לערך, נהג הנאשם ברכב בירידה ממחלף נתניה צפון לכביש החוף לכיוון דרום. באותה עת צעדו על המדרכה מ ז, יליד 1959, וא ש, יליד 1957.

הנאשם נהג בקלות ראש וברשלנות, בכך שלא שם ליבו אל הדרך, סטה עם הרכב ימינה, עלה על המדרכה, פגע עם קדמת רכבו במר ז, אשר ראשו נחבט בשמשת הרכב מעוצמת המכה, וכן פגע הנאשם במר ש. בהמשך, הנאשם פגע בקיר בניין סמוך, סטה שמאלה וחזר אל הכביש (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה נגרמו למר זלמנוביץ שבר בברך, פצע מדמם בירך והוא עבר ניתוח לקיבוע הירך, שברים בשלוש צלעות, שבר בעצם האף, הוא אושפז כשהוא מונשם וקיבל שתי מנות ליטר דם, וסך הכל שהה באשפוז במשך 9 ימים.

כתוצאה מהתאונה נגרמו למר ש שבר בראש פיבולה ברגל והוא גובס, שבר בצוואר כירורגי של הזרוע והגבלה בתנועה בכתף שהצריכו מתלה ליד, שפשופים ונפיחות בשוק הרגל, כאבים והגבלה קלה בתנועת הצוואר, והוא שהה באשפוז למשך 6 ימים.

לאחר התאונה המשיך הנאשם בנסיעה מבלי לעצור ונהג ברכב בכביש החוף לכיוון דרום למרחק של 1000 מטרים לערך, עצר את הרכב ונמלט רגלית.

בהמשך, בשעה 17:45 לערך, התקשר הנאשם למוקד המשטרה ודיווח כי הרכב נגנב וכי גילה זאת בשעה 16:30, בעת שחיפש את הרכב אשר החנה קודם לכן בסמוך לביתו. כמו כן, התקשר הנאשם לו.י, אשר הגיעה לפגוש את הנאשם בתחנה המרכזית בנתניה. בפגישה ביקש הנאשם ממנה כי תמסור שלאחר שיצאו את הבית, עובר לתאונה, התפצלו דרכיהם. מיד לאחר מכן שמו השניים פעמיהם לתחנת המשטרה על מנת שהנאשם ידווח על גניבת הרכב.

תסקיר שירות המבחן

3. מהתסקיר שנערך במאי 2017 עולה, כי הנאשם כבן 31, יליד אוזבקיסטן, עלה לישראל בשנת 1994, נמצא בהליכי גירושין ואב לילד בן שנה, אינו עובד ומתגורר בבית שאן. תיאר את הוריו כאנשים עובדים, תומכים ומציבי גבול לילדיהם.

הנאשם בעל השכלה של 14 שנות לימוד, לאחר שהשלים לימודי הנדסאי במכללת אורט. בשנת 2006 התגייס לצבא, שוחרר על רקע אי-התאמה לאחר שערך וריצה חודש מאסר בכלא צבאי. עם שחרורו מהצבא החל לימודי מכינה ותואר ראשון בתחום ההנדסה הביו-רפואית, אך הפסיק את לימודיו בעקבות מעורבותו בתיק זה.

בהמשך, עבד כמנהל אריזה במפעל במשך 3 שנים. לאחר פיטוריו עבר להתגורר בבית שאן יחד עם משפחתו, בעקבות תפקיד שקיבל כמנהל אריזה במפעל "עוף טוב". לאחרונה סיים את עבודתו במפעל ובכוונתו לשוב לאיזור המרכז, לצרכי עבודה וכדי להתקרב לבנו.

בשנת 2013 נישא ולבני הזוג נולד ילד, וכיום נמצא הנאשם בהליכי גירושין.

שירות המבחן התרשם כי מדובר באדם, נעדר עבר פלילי, שניהל אורח חיים נורמטיבי ומתפקד.

בהתייחס לעבירות מסר, כי בתקופה שקדמה למעורבותו בעבירות, השתמש בתרופה מסוג אוקסיקונטין, אותה צרך במרשם בעקבות ניתוח שעבר בעצם הבריח, לצורך שיכוך כאבים. הנאשם

הבהיר, כי לא פיתח תלות בתרופה האמורה ולא חש כי יש לה השפעה על שיקול דעתו או על יכולתו לנהוג, כשבאותו יום היה בדרכו ללימודים. בשיחה עמו הכיר כי נהג בקלות ראש, אך הכחיש כי הושפע בנהיגתו מהתרופה אשר נטל. לאחר שהבין כי פגע בהולכי רגל, נלחץ וחש מצוקה, ועל רקע תחושות אלו וקושי בהפעלת שיקול דעת, ברח ממקום התאונה. לדבריו, כיום מכיר בפגיעה בנפגעים ובנזק שהסב להם ולבני משפחתם ומביע חרטה עמוקה ורצון להתנצל בפניהם ולפצותם.

הנאשם לקח אחריות מלאה על מעורבותו בעבירה, אך התקשה להסביר את התנהלותו באירוע.

שירות המבחן התרשם כי ההליך הפלילי והפגיעה באחרים ממלאים את הנאשם ברגשות אשם ומהווים עבורו גורם מרתיע ומציב גבול.

בשיחה עמו דיווח הנאשם כי מצבו הנפשי ירוד, התא המשפחתי שבנה מתפרק, הוא נמצא במצוקה כלכלית וחש חוסר אונים, ומסר כי הוא חווה תחושת חוסר מסוגלות הפוגעת בדימויו העצמי.

שירות המבחן התרשם כי בעת ביצוע העבירות נהג הנאשם בקלות דעת ובאימפולסיביות, ופעל מתוך מצוקה רגשית מבלי לבחון את השלכות מעשיו באופן ביקורתי. הנאשם ממקד את השליטה והאחריות למעשיו בגורמים פנימיים, מכיר בכשלים בהתנהלותו באירוע ולוקח אחריות מלאה על מעשיו. הנאשם ביטא צורך לפגוש את הנפגעים, להתנצל ולפצותם, ושירות המבחן סבור כי הליך כזה עשוי לסייע בשיקומו. עוד עולה נזקקות טיפולית, אשר תסייע לו לעבד תחושותיו ומצוקותיו ותפחית מסוכנות להישנות עבירות. על רקע המעבר במקום המגורים, התקשה שירות המבחן לשלב את הנאשם בהליך טיפולי בשירות או מחוצה לו.

שירות המבחן פירט את התלבטויותיו על רקע נתוניו של הנאשם אל מול חומרת העבירות, והערכה היא, כי ריצוי מאסר בפועל עלול לדרדר את מצבו הנפשי ולהפגישו עם אוכלוסייה שולית.

הומלץ, לכן, על הטלת ענישה הרתעתית של מאסר בעבודות שירות, לצד צו מבחן לשנה במסגרתו תיבחן האפשרות לשלבו במסגרת טיפולית ובהליך "צדק מאחה", וכן להטיל עליו תשלום פיצויים לנפגעים, מאסר מותנה הרתעתי, פסילה ופסילה על תנאי.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה ציין שהסדר הטיעון כולל עתירה של המאשימה להטלת עונש ראוי של 45 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה משמעותית בפועל, פסילה על תנאי ופיצוי, כאשר ההגנה יכולה לטעון לעונש באופן חופשי.

ב"כ המאשימה טען לזכותו של הנאשם, כי המדובר בנאשם מתפקד ללא עבר פלילי, והזכיר את חלופת הזמן מאז קרות האירוע. עם זאת, לגישתו, לא ניתן להסתמך על האמור בתסקיר, שכן חסרה בו התייחסות למסכת השיבוש. כתב-האישום מעלה, לכן, רצף של התנהגות המצביעה על דפוסיים עברייניים וכן חשיבה שאינה נורמטיבית, כאשר שירות המבחן לא התייחס לכך כלל. עוד טען לפער בין הצהרותיו

של הנאשם (כגון הרצון לפצות את הנפגעים, והרצון להשתלב בטיפול), לבין מעשיו בפועל.

ב"כ המאשימה פירט באשר לפגיעה בערכים המוגנים של שלמות הגוף, שלום הציבור והסדר הציבורי, כשהשיבוש נמצא ברף גבוה ומבטא פגיעה במוסדות החוק.

ציין את הפגיעה הקשה בשני הנפגעים, כאשר הפקרתם עלולה היתה להביא לנזק חמור יותר ולתוצאות הרות אסון. הדגיש, כי הנאשם לקח אחריות והודה רק לאחר תחילת שמיעת הראיות ולאחר שהוגשו מספר אמירות שלו הקושרות אותו לביצוע העבירות.

באשר לשיהוי בהגשת כתב-האישום הסביר, כי כתב האישום הוגש לאחר שנה שבה הפרקליטות המתינה לתגובה לשימוע, מאוקטובר 2014.

ב"כ המאשימה עתר למתחם ענישה שנע בין 3.5 ועד ל- 7 שנים, כשהעונש הראוי לטעמו עומד על 45 חודשים, סמוך לרף התחתון.

5. הסניגור הדגיש, שכתב האישום הוגש כשלוש שנים וחצי לאחר קרות האירוע. במסגרת דיון מעצר הוגשה הצהרת תובע על כך שיוגש כתב אישום, וחרף האמור, כתב-האישום הוגש מספר שנים לאחר מכן, בחודש מאי 2015, כאשר כיום הנאשם מצוי 5 שנים וחצי לאחר האירוע - נשוי ואב לילד. לדבריו, לא נערך לנאשם שימוע. הנאשם הביע חרטה וצער עמוק על מה שקרה. בהמשך, לאחר שניתנה בעניינו הכרעת דין, הוצעה פשרה בתיקים האזרחיים (נ/1), כאשר הנזקים שנגרמו אינם מן החמורים.

באשר לנסיבות חייו של הנאשם, ציין שהנאשם עלה לישראל מבלי שידע את השפה, התקדם ולמד. ציין שהנאשם שיתף פעולה עם הרשויות, בהודעות הראשונות קשר עצמו לאירוע, וכשראה שכיווני החקירה "מזגזגים" שמר על זכות השתיקה באופן חלקי.

ב"כ הנאשם התייחס לתסקיר, כאשר שירות המבחן התרשם כי מדובר באדם נורמטיבי. האירוע שהתרחש מצער, אך חריג בנוף חייו של נאשם - כפי שמלמד חלוף הזמן. שירות המבחן פירט את כל הנתונים המבססים את המלצתו להסתפק בהטלת ענישה של מאסר בעבודות שירות לצד צו מבחן.

טען כי יש ליתן בכורה לאפיק השיקומי, כאשר לא תצמח תועלת לציבור משליחתו של הנאשם אל מאחורי סורג ובריח לחברה עבריינית, בעת שעליו לפרנס את בנו ואת הוריו. עוד טען כי המעצר השאיר בנאשם חותם קשה.

האירוע עצמו אינו מינורי, אך מדובר במקום שהיה הומה אדם, סיוע הוגש באופן מיידי והנפגעים הובלו לבית חולים שנמצא בסמוך למקום. חזר והביע את רצונו של הנאשם לבקר את המתלוננים ולכפר על מעשיו.

לטעמו, ניתן לראות בנאשם כמעין בגיר צעיר, סטודנט אשר נלחץ, אך פנה למשטרה באופן מיידי בסמוך לקרות האירוע. בהתאם לפסיקה, ניתן לזקוף לזכותו את התנהלותו, את מחדלי המאשימה, את התסקיר החיובי ולהורות על מאסר בעבודות שירות. שליחת הנאשם למאסר תביא לפגיעה קשה לבנו

ולהוריו של הנאשם הסמוכים על שולחנו.

הסניגור עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן, לנהוג בנאשם במידת הרחמים ולהשית עליו מאסר בעבודות שירות ופיצוי לנפגעים.

6. בדברו לבית-המשפט, מסר הנאשם כי הבין "עד העצמות" את הטעות שלו ומתחרט מאוד על מעשיו. סיפר בדמעות שהוא רואה את בנו הקטן פעם בשבוע על רקע הפרידה מאשתו. חזר על כך, שהוא מבקש להיפגש עם הנפגעים כדי לומר להם סליחה.

דין והכרעה

7. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. הנאשם, אשר גרם לתאונה וחבל בשני אנשים אשר הלכו לתומם על המדרכה, כשבאופן טבעי סברו שהם מוגנים, פגע פגיעה קשה וממשית בערך החברתי המוגן העומד ברקע עבירת ההפקרה, כפי שנקבע בהלכה הפסוקה:

"הערך המוגן בעבירת ההפקרה הוא 'החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לנפגע, לדאוג לשלומו, ולהציל את חייו'... באמצעות עיגונה של עבירה זו בפקודת התעבורה קיבל ערך זה, המגלם את עקרון הסולידריות החברתית, עיקרון הכרחי לקיומה של חברה תקינה, ביטוי בדיון, והפך מחובה מוסרית גרידא לחובה משפטית, מעין 'לא תעמד על דם רעך' (ויקרא, י"ט, ט"ז) בממד מחמיר (בממד אחר ובנסיבות אחרות, ראו חוק לא תעמוד על דם רעך, תשנ"ח-1998). בנוסף, עבירה זו נועדה גם למנוע מצב בו הנהג המעורב בתאונה חומק מאחריות, על-ידי הימלטות של 'פגע וברח', ובקביעתה יש כדי לסייע לרשויות האכיפה באיתור האחראים לתאונה..." (ראו בע"פ 1789/14 נחמיה נגד מדינת ישראל [22.10.14] (להלן: ע"פ נחמיה), פסקה כז' לפסק-דינו של השופט (כתוארו אז) רובינשטיין).

הנאשם המשיך והפגין דפוס של התנהגות לא מוסרית ומזלזלת בחוק, כשפעל לשבש את ההליכים באופן אקטיבי וליצור מצג כאילו רכבו נגנב בשעה שקדמה לתאונה.

9. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות לפי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין יצוין, כי במדרג עבירות ההפקרה מצויים אנו במצב בו הנאשם גרם לתאונה, נגרמו חבלות קשות לשני אנשים לא צעירים שהלכו במקום הבטוח ביותר עבורם - על המדרכה, הנאשם נמלט מזירת התאונה, ובהמשך אף פעל,

לבד ויחד עם אחרת, לשיבוש ההליכים באמצעות רצף מעשים מתוכננים.

תחילתו של האירוע, אם כן, בכך שהנאשם עלה לרכבו לאחר שהשתמש בתרופה ללא מרשם תקף (אם כי לא יוחסה לו הוראת חיקוק עצמאית באשר להתנהגות זו), נהג ברשלנות, ופגע בשני הולכי רגל שהלכו על המדרכה - המקום שאמור להיות המוגן ביותר עבור הולכי רגל. לאחר הפגיעה בשניים, בנוסף להפקרת הנפגעים, הנאשם המשיך עם רכבו ופגע בקיר בנין סמוך, אך לא היה בכל אלו כדי לגרום לו לעצור, והוא חזר לכביש. הנאשם המשיך לנהוג בכביש ראשי (כביש החוף), התרחק מזירת התאונה מרחק של קילומטר, שם ירד מהרכב ונמלט רגלית. הנאשם פעל בהמשך באופן מחושב לשבש הליכים, כשמספר דקות לאחר התאונה והפקרת הנפגעים, התקשר למשטרה ודיווח כי הרכב נגנב, תוך מסירת שעה הקודמת לזמן התאונה. כאילו לא די בכך, התקשר הנאשם לאחרת, ודאג לבנות עימה גרסה בהתאם לדיווח שמסר למשטרה. השיבוש האקטיבי הסתיים בכך שהנאשם הלך יחד עם האחרת למשטרה לדווח על גניבת הרכב.

נראה, כי אך בנס האירוע לא הסתיים בתוצאה קטלנית, אם כי שני נפגעי התאונה - אנשים לא צעירים - סבלו מחבלות מגוונות, נזקקו לטיפולים רפואיים ממשיים ולאשפוז ממושך. הדברים נכונים ביתר שאת לגבי מר ז, שסבל מפגיעות קשות, לרבות שברים בברך, בצלעות ובאף, אשר הצריכו הנשמתו, ניתוח ואשפוז למשך 9 ימים.

10. לעניין מדיניות הענישה, ייאמר באופן כללי, כי על רקע תקופת המאסר הקבועה לצד עבירת ההפקרה בה הורשע הנאשם והפסול המוסרי שבה, פסיקת בית-המשפט העליון קוראת לרף ענישה מחמיר בעבירות מעין אלה, והדברים נכונים ביתר שאת כשעסקינן בשני אנשים אשר נפגעו באופן קשה ובנאשם שבהמשך שיבש הליכים באופן אקטיבי:

"מבלי להקל ראש בעבירות של הנהיגה בקלות ראש ובגרימת החבלה החמורה, אין ספק כי העבירה הקשה, אשר ראויה לגינוי ולהוקעה, היא עבירת ההפקרה אחרי פגיעה. במוקד עבירה זו עומד כשל מוסרי, שבמסגרתו מותר הנהג הפוגע את הנפגע לאנחות במקום התאונה, מבלי לבדוק את מצבו ולהזעיק את גורמי הסיוע הרפואי. בעקבות תיקון 101 לפקודת התעבורה, הוחמרה הענישה בעבירות ההפקרה, תוך קביעת קטיגוריות שונות, שהחמורה שבהן (הנושאת עונש של 14 שנות מאסר), היא זו המופיעה בסעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה. לאחר התיקון נקבעו בפסיקתו של בית משפט זה מספר מתחמי ענישה, המתייחסים לעבירת ההפקרה לפי סעיף 64א(ג)..." (ראו ע"פ 2619/14 פלוני נגד מדינת ישראל [30.11.14] (להלן: ע"פ פלוני), פסקה 39 לפסק-דינו של השופט שהם; כן ראו ע"פ נחמיה, שם, בהמשך דבריו של השופט רובינשטיין).

וכן:

"העבירה של הפקרה אחרי פגיעה - כבר אמרנו זאת - עבירה קשה ומכוערת היא. כולנו ידענו מה נזק יכול שייגרם לאדם בתאונת מכוניות...מעשהו של הנהג הבורח

פוגע בשורשי הסולידריות החברתית והאישית, המינימאלית לקיומה של חברה תקינה. בריחה של נהג מן המקום הוא מעשה אנטי-חברתי ואנטי-מוסרי מובהק, וראוי כי הוא ייענש בכל חומרת הדין." (מתוך: רע"פ ויצמן נגד מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 187, 228 [2002]).

11. מתחם העונש ההולם ייקבע בהתחשב במדיניות ענישה זו ובנסיבות ביצוע העבירות, הכוללות: נהיגה רשלנית אשר גרמה לתאונה ובה נפגעו קשה שני אנשים לא צעירים אשר הלכו על המדרכה, הפקרת הנפגעים והמשך נסיעה, נטישת הרכב רחוק מהזירה ונקיטה ברצף מעשי שיבוש מתוכננים.

12. עינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין את המרכזיים שבהם:

ע"פ פלוני - עניינו במערער אשר הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה, נהיגה בקלות ראש שגרמה חבלה של ממש וגרימת חבלה חמורה. המערער נהג במונית בתל-אביב ופגע בצורה קשה בהולכת רגל שחצתה את מעבר החצייה, מבלי שהיתה כל הפרעה לשדה הראיה שלו. בעקבות התאונה סבלה הולכת הרגל משברים בארובות העיניים ובאף ומדמם תוך מוחי, היא פונתה לבית חולים, שוחררה כעבור 3 ימים ואושפזה בשנית מספר ימים לאחר מכן בשל פרכוסים. המערער חזר לביתו, תושאל באותו ערב על-ידי קצין הבוחנים של המחוז והוחלט לעצרו מספר ימים לאחר מכן.

בית-המשפט המחוזי קבע שני מתחמי ענישה: לעבירת ההפקרה - מתחם שנע בין 18 ל- 42 חודשי מאסר בפועל; לנהיגה קלת הדעת והחבלה החמורה - מתחם שנע בין 3 ל- 9 חודשי מאסר בפועל. לבסוף, השית על המערער עונש של 21 חודשי מאסר בפועל, פסילת רשיון למשך 7 שנים ופיצויים לנפגעת העבירה.

ערעור שהגיש המערער על הכרעת הדין וגזר הדין נדחה, תוך שצוין בפסק-הדין, שהעונש שהוטל אינו סוטה ממדיניות הענישה ואף נוטה לקולא.

בע"פ 4906/12 ווסה נגד מדינת ישראל [14.1.13] הורשע המערער על יסוד הודאתו בעובדות כתב-אישום מתוקן בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה, נהיגה בשכרות, נהיגה בקלות ראש, נהיגה ללא רשיון נהיגה וללא ביטוח, שימוש ברכב ללא רשות ושימוש בסם לצריכה עצמית. המערער, שלא היה מורשה נהיגה, לקח אופנוע מחצר בית חברו ונהג בו כשהיה שיכור ותחת השפעת סם מסוג חשיש. המערער איבד שליטה על האופנוע בשל מצבו ובשל המהירות בה נהג, סטה לכיוון המדרכה ופגע בהולכת רגל אשר נחבלה בראשה, בחזה ובידה ונזקקה לטיפול רפואי ולתפרים בידה ללא אשפוז. המערער נמלט מהמקום, החזיר את האופנוע למקומו, הלך לביתו של אחר שם שתה בירה ועישן חשיש, וביום למחרת הגיע לחקירה לאחר ששוטרים חיפשו אותו בביתו. תסקיר

שהוגש בעניינו לא כלל המלצה שיקומית, כשלחובתו של המערער "עבר מכביד". על המערער הוטל עונש של 48 חודשי מאסר בפועל, וערעור על חומרת העונש נדחה.

ע"פ 3304/14 **פראן נגד מדינת ישראל** [21.10.14]: המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר דיוני בעבירות של הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א(ג) ובנהיגה מעבר למהירות המרבית המותרת. המערער, יליד 1993 (כבן 20), נהג ברכב פרטי במהירות של 65 קמ"ש, כששני הולכי רגל, בני זוג, חצו את הכביש, אז פגעה חזית רכבו של המערער בשניהם בעוצמה רבה שהעיפה אותם על הכביש. המערער נמלט מהמקום בנסיעה מהירה, פגע ברכב שנסע מולו בנתיב הנגדי, ולא עצר לברר את מצבם של הולכי הרגל. כתוצאה מהתאונה נפגעו השניים באורח קשה, כאשר בן הזוג אושפז במחלקה לטיפול נמרץ לאחר שנשקפה סכנה לחייו, הוא סבל מדימום מוחי ומשברים בחלקי גוף שונים. בת הזוג סבלה מחבלות קשות בחזה ומשברים רבים בצווארה, בעמוד השדרה וברגלה.

בית-המשפט המחוזי הדגיש כי המערער לא היה אחראי לקרות התאונה, וקבע מתחם ענישה שנע בין 15 - 40 חודשים. תסקיר שירות המבחן המליץ על הטלת עונש של עבודות שירות על רקע סיכון נמוך, לקיחת אחריות מלאה, גילו הצעיר, וספק לגבי מידת יכולתו להשתלב בכלא. על המערער, שלחובתו 11 הרשעות קודמות בתעבורה, הושת עונש של 18 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט העליון קבע כי המתחם שנקבע מחמיר מעט עם המערער אשר לא היה אחראי לתאונה, העמיד את מתחם העונש ההולם בין 10 ל- 30 חודשי מאסר בפועל, והפחית את עונשו של המערער ל- 14 חודשי מאסר.

ע"פ 3258/16 **וולקוב נגד מדינת ישראל** [22.1.17], עניינו במערער שהורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א(ג). המערער, שנהג במשאית, פגע ברוכב אופניים, אשר נפל על הכביש ונגרמו לו חבלות קשות שכללו אובדן ראייה בעין ימין וקרעים עמוקים בראש. צוין, כי המערער לא היה אשם בקרות התאונה.

לאחר התאונה המשיך המערער בנסיעה ועצר את משאיתו בקרבת מקום, ניגש אל הנפגע והבחין בו כשהוא שוכב על הכביש וחבול בכל חלקי גופו. בשלב זה המערער שמע דברים שנאמרו על-ידי אנשים, אשר הגיעו למקום התאונה, באשר לצורך להזעיק את מד"א, ואף הניח כי כך ייעשה, אך הוא לא המתין לוודא שנוצר קשר עם גורמי ההצלה, ועזב את המקום. המערער חזר אל המשאית ונהג בה כ- 600 מטר, עד שהחנה אותה בחניית עפר בקרבת מקום. לאחר מכן הלך ברגל לביתו, בשלב כלשהו הודיע למעסיקו על היותו מעורב בתאונה, ובסיוע המעסיק הסגיר עצמו למשטרה.

נקבע מתחם ענישה שנע בין 12 ל- 48 חודשי מאסר בפועל לעבירה של הפקרה ללא עבירות נלוות. על המערער, אדם נעדר עבר פלילי, אך לחובתו 19 הרשעות בעבירות תעבורה קלות, הושת עונש של 15 חודשי מאסר בפועל.

הערעור על חומרת העונש נדחה, וצוין, כי בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה על חלופתיה השונות, קיים מנעד רחב למדי של מתחמי ענישה, בהתאם לנסיבות העבירה ולנסיבותיו של העושה (פסקה 11

לפסק-דינו של השופט שהם).

ע"פ 4311/14 אבוטבול נגד מדינת ישראל [20.5.15] (גזר-הדין נושא הערעור שניתן בת"פ (מחוזי באר-שבע) 28101-08-13 מדינת ישראל נגד אבוטבול [5.5.14] הוגש על-ידי התביעה): פסק-הדין עוסק בהפקרתה של נפגעת תאונת דרכים על ידי מערער שנהג ברכב בהיותו פסול נהיגה והנוסעים עמו, וכן בשיבוש הליכי חקירה לאחר התאונה. המערער פגע עם הרכב במנוחה עת חצתה את הכביש, וגם לה לחבלות קשות מהן נפטרה בסמוך לאחר מכן, כשצוין כי לא היה אחראי לתאונה. הנוסעים ברכב צעקו למערער לעצור, אך הוא סירב בטענה שאין לו רשיון נהיגה. המערער נקט בשורת מעשים לטשטש את הקשר בינו לבין התאונה, ובין השאר, ביצע תיקונים ברכב, הנחה את אימו למסור שהיא זו שנוהגת ברכב בשגרה, תיאם גרסאות ואף פירק מכשיר הקלטה המחובר למצלמות האבטחה בביתו על-מנת למחוק תיעוד הגעת הרכב לחניה ביום התאונה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע בין 3 עד 7 שנות מאסר, והשית עליו מאסר של 4 שנים וחצי. בית המשפט העליון קבע כי המדובר במתחם עונש הולם מחמיר מדי, העמידו בטווח שבין 24 עד 60 חודשי מאסר בפועל, והפחית את עונשו ל - 42 חודשי מאסר בפועל.

13. פסקי-דין אלו משקפים מגוון נסיבות המשפיעות על קביעת המתחם, ולאחר ביצוע אבחנות מתבקשות, **אני קובעת מתחם עונש הולם שנע בין 30 - 60 חודשי מאסר בפועל, לצד פסילה בפועל בת 5 - 10 שנים ופיצוי לנפגעי העבירה.**

14. בעניינו של הנאשם נטען על ידי ההגנה, כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות - גם אם באמצעות חריגה מהמתחם מטעמי שיקום. לא מצאתי כל בסיס לחרוג ממתחם העונש ההולם. אזכיר, כי המדובר בהמלצה שבבסיסה דגש על האינטרס הפרטי של הנאשם מבלי שנערך איזון מול האינטרסים האחרים הקיימים, כאשר איזון זה הוא מלאכתו של בית-המשפט. עוד יוזכר, כי התסקיר נעדר התייחסות לדפוס הנוסף של הנאשם העולה מכתב-האישום בדמות פעולות השיבוש האקטיביות. על כן, גם אם התסקיר מעלה שהמדובר באירוע חריג בנוף חייו של הנאשם, אין בכך כדי להביא לסטייה כה קיצונית מהמתחם שנקבע.

15. ההגנה אכן הצביעה על מספר שיקולים העומדים לזכותו של הנאשם, אשר משפיעים על קביעת עונשו בתוך המתחם. הנאשם אדם נעדר עבר פלילי, אשר ניתן להגדיר אותו כמי שחי אורח חיים נורמטיבי במהלך השנים.

ראה כי על רקע חלוף הזמן, הנאשם עבר תהליך וכיום לוקח אחריות על מעשיו, אם כי מהתסקיר לא עולה שהשתלב בהליך טיפולי שתרם להעמקת עיבוד העבירות. יוזכר, כי הנאשם שיתף פעולה באופן חלקי במהלך חקירתו, כשהודאתו בבית-המשפט נמסרה רק לאחר תחילת פרשת התביעה. בהקשר של חלוף הזמן יצוין עוד, כי כתב האישום הוגש לאחר למעלה משלוש שנים מאז האירוע, כאשר לא התקבל מטעם המאשימה הסבר מספק לשיהיו זה. חלוף הזמן מאז עומד בעיקר לפתחו של הנאשם ובא-כוחו,

גם על רקע בקשות דחיה חוזרות ונשנות.

על-פי האמור בתסקיר יש בסיס להנחה, כי ריצוי העונש מאחורי סורג ובריח לא יהיה קל עבור הנאשם מכל הבחינות, לרבות מהפן הנפשי, וישפיע גם על בנו והוריו.

16. לאחר ששקלתי את מלוא השיקולים הכרעתי היא, כי יש להעמיד את עונש המאסר בפועל ברף התחתון של מתחם הענישה שנקבע, לצד פסילה ממשית ופיצוי כספי הולם לנפגעים (בהתחשב בכך שמתנהל הליך אזרחי - נ/1).

17. לאור כל האמור לעיל, גוזרת את דינו של הנאשם כדלקמן:

30 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו: 20.3.12 - 29.3.12;

פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רשיון נהיגה למשך 7 שנים מיום שחרורו ממאסר;

מורה על תשלום פיצוי על סך ₪10,000 לכל אחד מהנפגעים - מ ז וא ש. הסכום של 20000 ₪ יופקד בקופת בית-המשפט עד ליום 1.5.18. ב"כ המאשימה תיידע את נפגעי העבירות בדבר הפיצוי שנפסק, ותמסור פרטיהם למזכירות בית-המשפט תוך 14 ימים.

8 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו, עבירת אלימות מסוג פשע ו/או עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין ו/או נהיגה בזמן פסילה.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית סוהר הדרים ביום 15.10.17 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות וגזר-דין זה.

על ב"כ הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ו אלול תשע"ז, 06 ספטמבר 2017, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

עמוד 10

